

လရောင်ကျားရင့်

ဒီကောင်မလေး

အခန်း (၁)

"တစ် ... နှစ် ... သုံး ..."

"ငှစ် ..."

"ခွမ်း ..."

ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးတာနှင့် နားစွင့်ထားမိကာ "ခွမ်း" ခနဲ ကွဲသံ ကြား
လိုက်ရတော့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီး လက်မတွေ ထောင်
လိုက်ကြ၏။

ပြီးတော့ လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြတာ ဖြန်းခနဲ ...။

"တောက် ..."

တက်ခေါက်သံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတွေကို ပုထားလိုက်
ကြ၏။

"ဘယ်ကောင်တွေလဲကွ ... ဟေ ... ဒီလောက်တောင် လက်သရမ်း
တာ ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်ကို ..."

"ဒီမှာ ခြံထဲဆင်းပြီး စာဖတ်ရင်း အေးဆေး နားမလို့ ဟာ ... ကော်ဖီ ခွက်ထဲကို လောက်စာလုံး လာကျတာ ..."

"ဟင် ..."

"ကွဲသွားပြီ ... ကော်ဖီတွေလည်း ဖိတ်ကုန်တာ ...၊ စာအုပ်တွေပါ စွန်းကုန်တာကြည့် ..."

"အစ်ကိုရယ် ... ခေါင်းတွေဘာတွေကို မထိတာ ကံကောင်း ..."

"ခေါင်းကို ထိသွားရင် ပြေးချုပ်လိုက်လို့ ရတယ်ကွ ... တောက် ... ငါ့စာအုပ်တွေ ကြည့်စမ်း ...၊ ဒီလောက် လက်သရမ်းတဲ့ ကလေးတွေ ... တွေ့လို့ ကတော့ကွာ ..."

တစ်ဖက်ခြံထဲက အသံတွေကို နားထောင်ရင်း သာသာ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်အောင် ရယ်၏။ အလင်္ကာက ပါးစပ်ပိတ်ရာကနေ လက်ဖယ်ပြီး ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်သဖြင့် အလင်္ကာ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ရင်း အိမ်ဘက်ကို ပြန်ပြေးလာခဲ့ရသည် ။

"ကြားသွားရင် မိုးမီးလောင်တော့မယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီးတော့ ..."

"တီတီသာကလည်း ခေါင်းကို ထိသွားရင်ဆိုတော့ အဲဒီလူကြီး ထိပ်ပြောင်ပြောင်ကြီးကို မျက်လုံးထဲ မြင်ပြီး ရယ်ချင်တာပေါ့ ..."

ပြောပြီးတော့ တဟီးဟီး ရယ်နေသေးသည် ။ နှစ်ယောက်ပေါင်း ရယ်လိုက်တော့ ပိုဆိုးသွား၏။

"တကယ်ပဲကွာ ... တီတီသာ လက်က တန်းခနဲပဲ ..."

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... လေ့ကျင့်ထားရတာလေ ... အဲဒါ မှတ်ထား ..."

ဘာဖြစ်ဖြစ် တတ်ချင် ပြီဆိုရင် ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားရတယ် ..."

"သိတယ် ... သိတယ် ... ကလေးကို ထူးချွန်အောင် ကြိုးစား
တိုက်တွန်းနေရင် ဒါတွေပဲ ဆိုတာ ..."

"မေမေ ..."

အသံကြားလိုက်တာနှင့် အနားရောက်နေတတ်သော မေမေ့ထက်
တော့ သာသာ ဘယ်တုန်းကမှ မလျင်ခဲ့ပေ ...။

"ပေး ... အဲဒီ (လောက်လေးခွ) လောက်လေးဝှ ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင်က လောက်လေးဝှကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အလင်္ကာ
ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်လေးထဲက လောက်စာလုံး သုံးလုံး ရှိနေတာကိုပါ တစ်ခါ
တည်း မြင်၏။

"ကြည့်ပါဦး ... အင်္ကျီလေးတွေ ဝတ်ထားတာ ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ ...
လောက်စာလုံးတွေကြောင့် ပေကုန်ပြီ ..."

"ဘွားဘွားကလည်း မပေပါဘူး ... သားက အိတ်လေးနဲ့ သတ်သတ်
ထည့်ထားတာကို ..."

"မရှည်နဲ့ ... ပေး ... အဲဒါတွေကော ..."

စိတ်တွေ တိုနေတာ ဘာနဲ့ တင်စား ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။
လူက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ဖြစ်နေပြီ ... ခုချိန်ထိ တူဖြစ်တဲ့ သူနဲ့
ဆော့နေတုန်း ...။

ဆံပင်က စတက်ပ်ပုံ ပခုံးလောက်ပါးပါးလေးနဲ့ အင်္ကျီဝတ်လိုက်
တိုင်း ခါးတိုတို ... လက်တို တိုတွေပဲ များကာ အိမ်နေရင်း ဖြစ်သလိုနေ
တဲ့ ပုံမျိုး ပေါက်နေတာလည်း အမြဲတမ်း ...။

ထို့ပြင် ဘောင်းဘီရှည် သရီးကွာတား စကက် ဂါဝန် ဘာဖြစ်ဖြစ်
ဝတ်သည် ။ မြန်မာဆန်ဆန်လေး ဝတ်စမ်းပါဆို သင်းမှာ ကျပ်လို့ ...
ယားလို့ ... အသက်ရှူမဝလို့ စသဖြင့်သော အကြောင်းပြချက်တွေနှင့် ...
။

"အခု ဒီ လောက်လေးဝွနဲ့ ဘယ်အိမ်က မှန်ပြတင်းပေါက်တွေကို လို
က်ခွဲထားပြီလဲ ..."

"ဟာ ... သူများမှန်တွေ ထပ်ခွဲရင် ဒီတစ်ခါ ဖေဖေ ရိုက်တော့မှာ
သာသာ သိပါတယ် ..."

"သိရှာသေးသကိုး ..."

"အဟွန်း ... မေမေကလည်း ဝါသနာပါလို့ ကိုင်နေတာ ... ဘယ်ကို
မှ မပစ် ... အဲ့ ..."

"အေးနော် ... လုပ်ရဲလို့ လုပ်ရင် မမြင်အောင် လုပ်ကြ ... ငါနဲ့ ပက်ပ
င်းတိုးလို့ ကတော့ ..."

ကြည့်စမ်း ...၊

သာသာ ညာနေတာ မဆုံးခင် ဟိုဘက်ခြံကလူကြီးအသံ ခြံစည်းရိုး
နားကနေ နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး အော်လာသဖြင့် အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရ
၏။

"ဘယ့်နှယ် ... သားသမီး မွေးထားပြီး မဆုံးမနိုင်ရင် အိမ်တိုင်မှာ
ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးနဲ့ ကပ်တုပ်ထားကြ ...၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှောင့်ယှက်နေ
တာ သိရဲ့ သားနဲ့ လွှတ်ထားတာ ဒီတစ်ခါဆိုလို့ ကတော့ ဒေဝတာနဲ့
တွေ့ပြီမှတ် ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင် မျက်လုံးတွေ သာသော့ဆီ ရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ အ

လင်္ကာ ...၊

"ကြားလား ...၊ ပြောသွားတာ ကြားလား သာသာ ..."

"မေမေကလည်း အဲဒီလူကြီးက ဂေါက်သီး ..."

"ဘာ ဂေါက်သီးလဲ ... နိုင်ငံခြားပြန် ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီး ဒေါက်တာ ဦး ဒေဝတာတဲ့ ...၊ ညည်းတို့ အဲဒီခြံကိုမှ ဘာလို့ သွားသွား "စ" နေကြတာ လဲ ပြောစမ်း ..."

"မစပါဘူး ..."

"စလို့ အခု အော်ဆဲနေပြီလေ ... ဒီခြံထဲက ကလေးတွေမှန်း သိလို့ ကို တမင် ဒီနား လာဆဲတာ ..."

"မဆဲပါဘူး မေမေရယ် ... သူ့ကော်ဖီခွက်လေး ကွဲသွားတော့ ..."

"ဘာ ..."

စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် သာသာ ပခုံးလေးပါ တုန်သွားသည် ။

"ဘွားဘွားကလည်း သားတို့ က ငှက်ပစ်တာပါ ..."

"အံ့မာ ... သူက တစ်မျိုး ..."

"တကယ်ပြောတာ ... ငှက်ကိုတောင် ထိတော့မလို့ ... အဲဒါ သီသီ လေး ကပ်လွဲပြီး အဲဒီပေါ် ပြုတ်ကျသွားတာ ..."

"ဘယ်ပေါ်ကိုလဲ ..."

"ကော်ဖီပန်းကန်ပေါ် ..."

"တွေ့လား ... နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေများ မှတ်နေကြသလား မသိဘူး ...၊ အတိုင်အဖောက်

တွေ ညီနေကြတာ ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင် သမီးနဲ့ မြေးကို ကြည့်၍ တုတ်ပဲ ဆွဲရမလား ...၊ နားရွက်တွေပဲ ဆွဲခေါ်သွားရမလား ...။

ဘာမှ လည်း မလုပ်ဖြစ်ဘဲ စိတ်ပျက်စွာရှိရင်း ...

"လာခဲ့ ... လာခဲ့ကြ ... နှစ်ယောက်စလုံး ..."

ထဘီတစ်စ "မ" ၍ အိမ်ထဲကိုပဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့မိသည် ။ သာသာနဲ့ အလင်္ကာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြကာ ...

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ..."

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..."

သံပြိုင် မေးမိရင် မျက်နှာတွေ မဲ့သွားကြပြီး ခေါင်းကုတ်ကြတာ လည်း ပြိုင်တူ ...။

"ဟဲ့ ... ဟိုနှစ်ကောင် ..."

" လာပြီ ..."

"လာပါပြီ ဘွားဘွား ..."

ထူးသံ ပြိုင်တူပေးရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားကြတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်ချိုမြလွင်မှာ ပဲ ဒေါသတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေကာ ဦးအေးချိုက တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့် မျက်နှာနှင့် ...

"ဘာတွေလုပ်ထားကြပြန်ပြီလဲ ဒီနှစ်ယောက် ..."

အေးဆေးပဲ မေးပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ အကျအန သွားထိုင်၏။ ဒေါ်ချိုမြလွင်က သာသာတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်လာတာကို အစအဆုံး ကြည့်နေပြီးမှ ...

"ထိုင်ကြစမ်း ..."

"စောစောစီးစီးကွာ ... မင်းကလည်း ..."

ကလေးတွေ ထိုင်ပြီးလို့ ကိုယ်ပါ ထိုင်မလို့ ထဘိစ အသာ "မ" ၍ ဟန်ပြင်ပြီးကာမှ ဦးအေးချို စကားကြောင့် ထိုင်မလို့ ထမလို့ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...

"စောစောစီးစီး အစ်ကိုသမီး ပြဿနာရှာထားတာလေ ..."

"အေးပါ ... ကဲ ... ထိုင်ပြီးမှ ပြော ..."

ထိုင်ဖို့ သတိပေးမှ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

"ခုပဲ ဗရေဖက်(စ်) စားပြီး ထွက်သွားကြတယ် ..."

လောက်လေးစာ မိလို့ ဟိုဘက်ခြံက ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုခံရတဲ့ အကြောင်း ဦးအေးချိုကို စီကာ ပတ်ကုံး ပြောပြသည်။ ။

ပြီးမှ ...

"ဒေါက်တာ ဦးဒေဝတာ အကြောင်း အစ်ကို သိသားပဲ ..."

"ဂေါက်သီးကြီး ဖေဖေ ..."

"အံ့မာ ..."

သွက်သွက်လက်လက် ဝင်ပြောလိုက်ပြီးမှ သာသာ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပွပွနှင့် ငုံ့သွားသည်။ ။

"သာယာချို့ ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင် ဒေါသကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ပေ ...၊

"ညည်းကိုယ်ညည်း ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးလေး မှတ်နေသလားဟင် ...

အသက်သာကြီးပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား မဖွံ့ဖြိုးဘဲ သေးသေးညက်ညက်လေးမို့ ကလေးလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေတတ်တာ မျိုးဆိုရင်လည်း ငါ မပြောဘူး ..."

"ဘွားဘွားကလည်း ... တီတီသာက လူကြီးနဲ့ မတူပါဘူး ..."

"တွေ့လား ..."

ကလေးက တစ်မျိုးပြောတာကို ဒေါ်ချိုမြလွင်က ဒေါကန်သွားကာ ...

"အဲဒါ ညည်းကို ကလေးကတောင် လူမထင်တာတွေလေ ..."

"ဟာ ... သားက အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ...၊ တီတီသာ အရွယ်လည်း ဆော့လို့ ရတာ ပဲ ဥစ္စာ ..."

"မြေး ... တိတ်တိတ်နေစမ်း ..."

"ကဲပါ ချိုရယ် ... မြေး ငယ်ငယ်လေး တုန်းကတော့ မြေး အဖော်ရ ပျံလား ဆိုပြီး သမီးကို မင်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားခဲ့တာမို့လား ... ကျေးဇူး တင်ရဦးမယ်လို့ တောင် ပြောသေးတာ ..."

"အစ်ကို အဲဒီလို ဝင်ဝင်ပြီး ကာကွယ်နေလို့ အစ်ကိုသမီး ပြောမရ ဖြစ်နေတာ ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ... သူတို့ နှစ်ယောက် တူဝရီးပေမဲ့ သူငယ်ချင်းလို နေ လာခဲ့ကြတာ ငါတို့ ကျေနပ်ခဲ့တာပဲမို့လား ...၊ ကဲ ... ကဲ ... သမီးနဲ့ မြေး တို့ သွားကြ ... ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ကြတာပဲ ခြေလက်ဆေးပြီး မြေးတို့ ဘွားဘွား ကျက်ခိုင်းထားတဲ့ အင်္ဂုလိမာလသုတ် ကျက်ချေကြ ...၊ ရပြီဆို ရင် ပါဠိတော် အသံထွက်အတိုင်း ပိုမှန်အောင် ဆိုနိုင်တဲ့ လူကို ဘိုးဘိုး က ဆုချမယ် ..."

"ဖေဖေ ..."

"ဟေ ..."

"အင်္ဂုလိမာလသုတ်က ကလေးမွေးတဲ့ လူတွေအတွက် မဟုတ်ဘူးလား ..."

"တွေ့လား ... အစ်ကိုသမီး ...၊ အဲဒီလို နည်းနည်းလေး အထွန့်တက်ချင်တာ အကျင့်ကို ပါ နေတာ ..."

ကြည့်နေရင်း ဒေါ်ချိုမြလွင်က အသည်းတွေယားနေ၏။ ဦးအေးချိုက အပြုံးတစ်ဝက် မျက်နှာနှင့် ...

"ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ရထားတော့ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ရွတ်လို့ ရတယ် ... တခြားလူအတွက် ဓမ္မဒါန ပြုပေးနိုင်တယ် ...၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးဆိုရင် ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်နဲ့ ဂါထာတော်တွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရွတ်နိုင် ဖတ်နိုင်နေရမှာ ပေါ့ ..."

"ရွတ်နိုင်တယ်လေ ဖေဖေရဲ့ ... အလွတ်မရတာလေးပဲ ရှိတာ ..."

"အလွတ်ရမှ ရွတ်နိုင်မှာ ပေါ့ ... စာအုပ်တွေ နေရာတကာမှာ ကိုယ်နဲ့ သယ်သွားနေမှာ မှ မဟုတ်တာ ..."

"နေရာတကာမှာ ဘုရားစာတွေပဲ ရွတ်နေမှာ လည်း မဟုတ်ဘူးလေ ဖေဖေကလည်း ..."

"အမလေးနော် ... အဲဒီခေါင်းလေးကို နာနာသာ ခေါက်ပစ်ချင်တော့တယ် ...၊ သွား ... အခု သွားကျက်ဆို ကျက် ... စိတ်မပါဘဲ ကျက်မှာ ဆိုတော့ အချိန် နှစ်နာရီပေးမယ် ... မရမချင်း ဘုရားခန်းထဲက မထွက်ရဘူး ..."

သမီးမျက်နှာလေးကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ဖအေဖြစ်သူက စိတ်မကောင်း ...၊ ဒေါ်ချိုမြလွင်က လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ကာမှ သက်ပြင်းချကာ ...

"အစ်ကိုသမီးကို ဘယ်အချိန်ထိ အလိုလိုက် အကြိုက် ထားနေမှာ လဲ အစ်ကို ..."

"ဘာဖြစ်လဲ ချိုရယ် ... မိန်းမပျိုလေး အရွယ်ရောက် လာပြီဆို တခြား ဘာညာကိစ္စတွေ မိဘ တိုင်း ပူနေရပြီ ... အခု ငါတို့ မပူရဘူး ...၊ သွားမယ် ... စားမယ် ... လည်မယ် ... ပတ်မယ် ဘာမှ မရှိဘဲနဲ့ သူတူလေးနဲ့ ကိုယ့်ဝင်း ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ပဲ ပြေးလွှားဆော့နေကြတာ နေပါစေ ..."

"မနေရဘူး ... နေလို့ မရတော့ဘူး ... အခု ဆောင်းဦးခိုက် ပြန်လာတော့မယ် ...၊ နိုင်ငံခြား ပြန် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဆိုရင် မိန်းကလေးတချို့က ဣန္ဒြေဆည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ... ပြီးတော့ အရွယ်ရှိတယ် ... ရုပ်ရည်ရှိတယ် ...၊ ဒီလိုအရည်အချင်းမျိုးရှိတဲ့ ယောက်ျားကို မှ ဆိုးဖို့ဖြစ်ဖြစ် ... တစ်ခုလပ်ဖြစ်ဖြစ် ရှောင်နေမယ် မှတ်လို့ လား ..."

"ယောက်ျားလေးက မရှောင်နိုင်ရင်သာ တည့်တည့် တိုးတတ်ကြတာပါကွာ ... ဆောင်းဦးခိုက်က ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးငယ်နဲ့ ပြန်ပြီး လက်ထပ်ပေးမယ့် အကြောင်း ငါတို့ အသိပေးပြီးပြီပဲ ..."

"အဲဒါကြောင့် ပိုခက်နေတာ ...၊ ဟိုက သိပြီးပေမဲ့ အစ်ကိုသမီးက ခုချိန်ထိ လောက်လေးငွ ကိုင်တုန်း ..."

"အဲဒါလည်း ဆောင်းဦးခိုက် သိပါတယ် ..."

"သိခဲ့တာက သူ့ခယ်မလေး ... မိန်းမဆိုးလေး အဖြစ်တုန်းကလေ ... အခု ကိုယ့်ဇနီးဖြစ် တော့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပုံစံ ဘယ်ယောက်ျားက ကြိုက်မှာလဲ ..."

"သူကြိုက်ဖို့ မလိုဘူး ချို့ ... ငါတို့ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပဲ လိုတာ ..."

ဦးအေးချိုက သမီးဘက်ကပဲ အပြည့်အဝ ရှိနေခဲ့လျက် ...

"သူ့အတွက် ပါရမီဖြည့်ဖက်ဖြစ်အောင် ငါတို့ က ရှာပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ... သမီးအတွက် စိတ်အေးချင်တာ ...၊ သမီးလေး ဒီပုံစံ ဒီလိုဆိုးနေလို့ လည်း သူ့လက်ထဲထည့်ဖို့ စိတ်ကူးရတာ ..."

"အစ်ကိုရယ် ... ချို့ ပြောတာလည်း အဲဒါပဲလေ ...၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သမီးဆိုးလို့ လူဆိုးထိန်း လက်ထဲ ခဏ ထည့်ထားရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ ... သူ လက်ထပ်ယူပြီးရင် သူ ပိုင်သွားပြီ ...၊ ချို့ တို့ က ဆိုင်သာဆိုင်တာ မပိုင်တော့ဘူး ... လင်နဲ့ မယား ဖြစ်သွားပြီဆို လင်ကလင် ... မယားက မယား ... ကိုယ့်ဝတ္တရားကို မကျေလို့ မရတော့ဘူး ..."

"ဪကွာ ... အဲဒီလို တာဝန်မသိတာမျိုးတွေ ရှိလာမှာ မို့လို့ ပဲ အကြောင်းသိ ဓာတ်သိ အချင်းချင်း လက်ထပ်ပေးဖို့ စဉ်းစားရတာပေါ့၊ ဆောင်းဦးခိုက်လည်း နားလည်ပါတယ်ကွာ ... အစတည်းက တစ်အိမ်တည်း အတူနေလာကြတာ ချစ်ခင် ရင်းနှီးပြီးသားတွေ ... မင်းကိုက ပူလွန်းတာ ပါ ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင် ပြောရခက်သွားသဖြင့် ဘာက အစပြန်ကောက်ရမှန်းကို မသိတော့ပါ။ ကိုယ်က မိန်းမသား ဖြစ်နေသည် မို့ ဆောင်းဦးခိုက်၏ ပုံစံဟာ စိတ်မချနိုင်စရာ အရည်အချင်းကောင်းတွေ ပြည့်နှက်နေတာကို သိနေသည် ။

ပြီးတော့ သမီးကြီးနဲ့ တုန်းကလည်း သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်ကြပါသည် ဆိုပြီး လက်ထပ်ပေးလို့ မရခဲ့သဖြင့် နှစ်ဖက်မိဘတွေ ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံး သူ့မိဘတွေ လားရှိုးဘက်ကို ပြောင်းသွားကြကာမှ မပြောင်းသေးခင်မှာ လက် ထပ်ပေးဖို့ ကိစ္စက အောင်မြင်ခဲ့သည် ။

ဟိုဘက်ခြံက ဟိုအရင်တုန်းကဆို ဆောင်းဦးခိုက်တို့ ခြံဖြစ်သည် ။ ကလေးတွေ အလယ်တန်း ကျောင်းသားတွေ အရွယ်တည်းက သူတို့ က မှော်ဘီကို ပြောင်းသွားကြသည် ။

ကျောင်းနဲ့ ဝေးသွားမှာ စိုးကာ ဆောင်းဦးခိုက်ကိုတော့ အိမ်မှာ ပဲနေပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ သဘောတူခဲ့၏။

လားရှိုးထိ ပြောင်းဖို့ ဖြစ်လာကြတော့ ကလေးတွေ အရွယ်ရောက်နေကြပါပြီ ...။

ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ပေးမယ် ဆိုတော့ ချစ်လို့ မရပါ ...၊ ကြိုက်လို့ မရပါနှင့် တော်တော် အခက်ကြုံခဲ့ရ၏။

"ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ" ဆိုပေမဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီးကာမှ သူငယ်ချင်းလိုတောင် မရင်း နီးတော့ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးက အေးစက်စက် ထုံထိုင်းထိုင်းကြီး ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူတွေ စိတ်ချမ်းသာရလို့လဲ ...။

ဒီမြေးလေး ရဖို့ အတွက် တခြားကလေး ခေါ်မွေးစားမယ် ဘာညာတွေဖြစ်ကာမှ သမီးကြီး သံသာချိုက ကလေးယူပါမယ်လို့ ခေါင်းညိတ်ဖော်ရ၏။

နှစ်ယောက် အတူတူနေကြရလို့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းလေးတွေ

ရှိတတ်ပေမဲ့ ဒါနဲ့ ပဲ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ က မလွယ်ပေ ...။

နီးစပ်လို့ ပတ်သက်မိတာမျိုးက အချစ်မှ မဟုတ်ဘဲ ...၊

"ချို့ ..."

"ဟင် ..."

စိတ်ကူးနဲ့ ပူလောင်နေတာတွေကို ဦးအေးချိုက သိနေ၏။

"ကြိမ်နှိပ်ပြီး တွေးပူမနေနဲ့ တော့ ... အားလုံးပဲ ကိုယ် လုပ်တိုင်းဖြစ် နေတာ မဟုတ်ဘူး ...၊ အေး ... လုပ်သလို ဖြစ် လာပြီဆိုရင် အဲဒါ ဖြစ် သင့်လို့ ဖြစ်လာတာ ... ရှေ့ဆက်ပြီး သူ ဖြစ်ရမယ့် အတိုင်း ဖြစ်သွားမှာ ပဲ ...၊ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တဲ့ သဘောထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေး မပါပါဘူးကွာ ... တချို့ တလေ ပျက်သွားကြတာလည်း ပျက်ချိန်တန်လို့ ပဲ ..."

"အမလေး အစ်ကိုရယ် ... ချက်ချင်းပဲ သီလရှင် ပြေးဝတ်ချင်စိတ် ပေါက် လာပြီ ..."

ဦးအေးချိုက ဒေါ်ချိုမြလွင်ရဲ့ ပခုံးကို ချစ်စနိုး လှမ်းရိုက်ပြီးရယ်၏။
ပြီးတော့ ...

"သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ပြောပြတာပါကွာ ..."

"မသက်သာဘူး အစ်ကို ... သားသမီး အိမ်ထောင်ရေးကို ပူတဲ့ နေ ရာမှာ အမေတွေက အဖေ တွေထက်တော့ ပိုပြီး ပူရတာပဲ ..."

"ဟုတ်တယ် ... မင်းတို့ ပဲ ပူနိုင်တာ ..."

"အစ်ကိုနော် ..."

"မင်း ပြောသလို ပြောပြတာပါ ..."

"မပူလို့ မရဘူးလေ အစ်ကို ... လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် အစ်ကို့သမီးက ကလေးဆန်ပြီး ရိုးသားနေတာ ..."

"ဪ ... မရိုးသားဖို့ လိုအပ်လာမှန်းသိရင် မရိုးမသားစိတ်က သူ့အလိုလိုကို ဝင်လာတာ ..."

"လွယ်လွယ်လေး ပြောနေလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် ..."

"ဘာမှ မခဲယဉ်းတာကို မင်းပဲတွေးပြီး ခက်ခဲနေတာ ... မင့်သမီး အကြောင်းကို ဆောင်းဦးခိုက်က သိပြီးသား ...၊ ဆောင်းဦးခိုက် မုဆိုးဖို ကလေးအဖေ ... ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ် ရာဇဝင်လဲဆိုတာက အစ မင့်သမီး သိတယ် ... ဘာမှ မလိုဘူး ..."

"အဲဒါက ခဲအိုနဲ့ ခယ်မတုန်းကလေ ..."

"ခက်တော့တာပဲကွာ ... မင်း ဒါပဲ ခွေရစ်နေတာ ကျနေတာပဲ ..."

"ဆောင်းဦးခိုက်က သူ့အမေ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဖအေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူလိုက်တော့ ..."

"ပါလာပြန်ပြီ အပိုတွေ ..."

"ထပ်ပိုရဦးမှာ ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင် ကလည်း ရွဲ့နေသလိုပင် ...။

"အရမ်းကို ရင့်ကျက်ပြီး အလုပ်ကြိုးစားတယ် ... သူ့အလုပ်မှာ အရမ်း အာရုံစိုက်တယ် ...၊ အခု နိုင်ငံခြားက ပြန်မလာသေးဘူး သူ့အဖွဲ့ ကို ဒီမှာ ပလန်ချပေးထားတာ ... ခုဆို လုပ်ငန်းက အကောင်အထည် ပေါ်နေပြီ ..."

"ဘာလဲ ... အထင်ကြီးစရာ အမှတ်တွေလား ..."

"ထပ်ရှိသေးတယ် ... ဟိုအရင် ဂျပန်ကို တစ်နှစ်ခွဲ သွားနေတုန်း တည်းက သူ့ပညာက မြင့်မားနေပြီ ... ခုဆို နိုင်ငံတကာရဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ တကယ့် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကွန်ပျူတာပညာရှင် ဖြစ် နေပြီ ..."

"အဲဒါနဲ့ ပဲ ငါတို့ က ပြေးပြီး ပန်းကုံးစွပ်ရမှာ လား ..."

"သူ အရင်လို မဟုတ်တော့မှာ ကို ချို စိတ်ပူတယ် ..."

"လိုရင်းက ဒါပဲဟာ ... မင်း ပါးစပ်ထဲမှာ ဆောင်းဦးခိုက်ကို ငါတောင် ပြေးပြီး ဦးခိုက်ရမလို ဖြစ်နေပြီ ..."

"အစ်ကိုကလေ ... အဲဒါ ခက်တာပဲ ...၊ လူတစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း ဒီတိုင်းသွားမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားလို့ ရမလား ... အသက်အရွယ် အခြေအနေ အချိန်အခါတွေ ပြောင်းလဲသလို ... လူ့ စိတ်က အများကြီး ပြောင်းလဲတာပဲ ... သူ့မှာ ကလေးအဖေဆိုတဲ့ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုပဲ ရှိတာ ..."

"ပြောပါဦး ... မင်းက ဘာတွေ ပူနေတာလဲ ..."

"လင်မယားချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သမီးလေးကို သူ စိတ်ပျက်ပြီး ..."

"ငါတို့ သမီးက ဘာစိတ်ပျက်စရာ ရှိလို့ လဲ ..."

"အိမ်ထောင်ရှင်မနဲ့ ဘယ်နေရာမှ မတူဘူး ... တူလာအောင် သင်ပေးဖို့ လည်း အစ်ကို ကြည့်ဦးလေ ... တစ်ချက်လေးမှ ခြေမငြိမ်တဲ့ အပြင် ... ဘဲဥကြော်ပါ ဆိုတာတောင် ဘဲဥကို ဘယ်လိုခွဲရ မလဲတဲ့ ..."

"ဒါကတော့ ငါ့သမီးက ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ ..."

"ဘာရယ် ..."

"ဘယ်သူမှ လည်း ဒန်အိုး ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ယောက်မ ခါးကြားထိုး
မွေးလာတာ မဟုတ်ပါ ဘူး ... သမီးကို မိန်းကလေးပီသအောင် မင်း
သင်ပေါ့ ..."

"သင်လို့ မရလို့ ခက်နေတာပါဆို ..."

"သင်ချင်စိတ် ဖြစ်လာအောင်လည်း မင်းပဲ ကြိုးစားရမှာ လေ ...
ခက်နေတာက မြေးလေးနဲ့ ဆော့ဘက်လို ဖြစ်နေတော့ မြေးက ကစားမ
ယ်ဆိုတိုင်း လက်ချင်းတွဲပြီးသား ဖြစ်နေတာ ..."

"ဆောင်းဦးခိုက်က ပြန်လာတော့မှာ အစ်ကို ... တစ်လတောင် မလို
တော့ဘူး ..."

"ပြန်လာတာနဲ့ ပေးစားမှာ မှ မဟုတ်တာကွာ ..."

"ပြန်လာတာနဲ့ ပေးစားလိုက်မှ စိတ်ချရမှာ ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ ...
မီးဖိုချောင် မနိုင်နင်းတာ မပြောနဲ့ ... အစ်ကို့သမီးက စီးပွားရေးဆို
လည်း စူပါမားကတ်မှာ ဈေးဝယ်ဖို့ ပဲ ရတာ ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

ရယ်နိုင်နေသေးသည့်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်သွားမိသည် ။
အိမ်ထောင်ရေးကို ပြက် ရယ်ပြုတော့ "ယောက်ျားပီသပါပေ" ဆိုသည့်
ကဲ့ရဲ့ ခြင်းတွေလည်း ကိုယ့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ ပသွားပြီ ထင်ပါသည် ။

ဆုတောင်းရတော့မှာ တစ်ခုပဲ ရှိသည် ။

ကိုယ် စိတ်ပူရတာတွေ ဖြစ်မလာပါစေနဲ့ ...။

အခန်း (၂)

"ဟိတ် ... ရှုး ..."

အသံတိုးတိုး ခေါ်တာပေမဲ့ ကောင်လေးက လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"လာ ... ဒီကို ..."

"ဟင် ..."

"ဒီကို ခဏလောက် ..."

ကောင်လေးက အလင်္ကာထက် အသက်ကြီးရင်တောင် အလွန်ဆုံး တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ဖြစ်မည်။

အလင်္ကာ လက်ယပ်ခေါ်တော့ အနားရောက်လာကာ သစ်ပင်တွေ နောက်မှာ သာသွာကို မြင် သွားသဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ။

သာသာက ရှေ့ကို ထွက်လိုက်ပြီး ...

"လာပါ မောင်လေးရဲ့ ... မမတို့ က ခင်ချင်လို့ ပါ ...၊ အိမ်နီးချင်းဆို တော့ ကစားဖော်တွေ တိုးတာပေါ့ ..."

"ဟင့်အင်း ... မကစားချင်ဘူး ..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ..."

"ပရော်ဖက်ဆာကြီး ရိုက်မှာ စိုးလို့ ..."

"ဒေါက်တာ ဦးဒေဝတာကြီး လား ..."

"ပရော်ဖက်ဆာကြီးလို့ ခေါ် ..."

"ဪ ... အဲဒီလို ခေါ်ရမယ်တဲ့ လား ..."

"အင်း ..."

ကောင်လေးက အသားဖြူပေမဲ့ မွဲခြောက်ခြောက်လေးဖြစ်ကာ စကားပြောဖော်တော့ရပေမဲ့ မျက်လုံးတွေ ... ကိုယ်အမူအရာ လှုပ်ရှားမှု ဘာမှ မပါဘဲ အရုပ်က စကားပြောတာနှင့် တူ၏။

"ဟဲ့ ... စိုးအောင် ... လာစမ်း ... လာစမ်း ... အမလေးနော် ... သေချင်လို့ ..."

ပျာယာခတ်နေသည့်အသံနှင့် စိုးစိုး ဆိုသည့် အမျိုးသမီး အပြေးတစ်ဝိုင်း ရောက်လာသည် ။

အဲဒီဘက်မှာ သူမက ပရော်ဖက်ဆာကြီးရဲ့ အကူသူနာပြုပေမဲ့ အိမ်အကူလိုမျိုး အမြဲတမ်းရှိ နေပြီး အိမ်ဗဟိရတွေ လုပ်နေရတာ သူတို့ သိပြီးသားပါ ...။

ဦးဒေဝတာက ဇနီးနဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိကာ စိုးစိုး၏ သားလေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း လောက်ပဲ ထင်သည် ။ ထို့ပြင် ...

ရောဂါသည် လေးလို့ ပြောသံကြားဖူးတာက ဒီကောင်လေးလား ... ဦးဒေဝတာရဲ့ သားလား ဆိုတာ မသိ ...။

"ဒီ မှာ သမီးတို့ ရယ် ... နောက်ကို ဒီနားလည်း မလာကြပါနဲ့ ... ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်နေတာဆိုရင်လည်း ငါ့သားကို လှမ်းခေါ်ပြီး စကားပြောတာတွေဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ ... တောင်းပန်ပါတယ် ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်မရဲ့ ... အိမ်နီးနားချင်းပဲဟာ ..."

"မရဘူး ... မရဘူး ... ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်အသံလုပ်တာ လုံးဝ ကို မကြိုက်ဘူး ... ပရော်ဖက်ဆာကြီး သိရင် မလွယ်ဘူး အဲဒီကိစ္စ ... မလုပ်ကြပါနဲ့ ..."

ကောင်လေးကို ခေါ်ထွက်သွားပုံက သာသာတို့ ကပဲ လိုက်ဆွဲထား မှာ စိုးရိမ်နေသလို နောက် လှည့်ကြည့်ရင်း ခလုတ်တိုက်မတတ် ...။

"တီတီသာ ... အဲဒီအိမ်ကလူတွေက တစ်မျိုးပဲနော် ..."

"အေးလေ ... လူလေးရှိတာမှ နှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းရယ် ... ဘေးလူ တွေနဲ့ လည်း မခေါ်မပြော ... သူတို့ ချင်းလည်း စိုစိုပြည်ပြည်ရှိပုံ မပေါ် ပါဘူး ..."

"တွေ့လား ... ဦးဒေဝတာကြီးက ဂေါက်သီးပါဆိုတာ ဘွားဘွားက မယုံဘူး ..."

"မေမေ ယုံယုံ မယုံယုံ ဒီလူကြီးအကြောင်း အားလုံး သိပါတယ်"

"ဘယ်လူကြီးအကြောင်းလဲ ..."

အပြင်မှာ သာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောတော့မယ် ... ကစား တော့မယ်ဆိုရင် အနားကို ရောက်လာတတ်တာ မေမေပဲ ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်ချိုမြလွင်က မေးလိုက်ပေမဲ့ နားလည်နေပုံရှိလျက် ...

"အဲဒီခြံက လူတွေကို စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ လို့ ပြောတာလည်း အခါပေါင်း မနည်းတော့ဘူး ...၊ ပါးစပ်နဲ့ စပ်စုလိုက် ... လက်နဲ့ ရန်စုလိုက် ..."

"လက်နဲ့ ရန်စုတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် ... မတော်တဆပါဆိုမှ ..."

"တော်တော့ သာသာ ... အဲဒီ မတော်တဆတိုင်း လိုက်ရှင်းနေရတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဘယ်နှစ် ခါ ရှိနေပြီမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ..."

သာသာက ကော့နက်ထူခဲ့နေသည့် မျက်တောင်ရှည်တွေကို တမင် ဖိ ခတ်နေရင်း နှုတ်ခမ်းစူ သည် ။ ကိုယ့်သမီးလေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေမိတိုင်း ငါ့သမီးလေး လှလိုက်တာလို့ ကျေ နပ်မိတဲ့ စိတ်က လည်း တွဲလျက်ပါ၏။

မထူမပါး မျက်ခုံးတန်း နက်နက်လေးတွေနှင့် မျက်တောင်လေးတို့ ဝိုင်းရံနေသည့် မျက်ဝန်း ပြာလေးတွေက အရပ်လေးနဲ့ တူအောင် လှ သည် ။

ပါးမို့လေးတွေ အမြဲတမ်း နီမြန်းနေတာရော ... ထူပြည့် ပုံကျသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ဘယ်တော့မှ တင်းခြောက်နေတာ မရှိတတ် ဘဲ ပန်းရောင်နုနှင့် အမြဲတမ်း လတ်ဆတ်နေတတ်၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသင့်သော အရပ်အမောင်းလေးနဲ့ ကိုယ် ဟန်သွယ်သွယ်လေးနဲ့ သမီးလေးကိုယ်မှာ မလှပါဘူးလို့ ပြောလောက် အောင် အပြစ်ဆိုတာ မမြင်ပါ ...။

ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တတ်အပ်သော ဘယ်လိုပညာရပ် မျိုးကိုမှ သူမလေးက မကျွမ်းကျင် ...။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ကို ပြောဖို့ ထက် လောလောဆယ်မှာ သူမကို မိန်းကလေး ပီပီသသနေ တတ်အောင် ဘယ်လိုသင်ပေးရမလဲ စဉ်းစားရင်း တကောက်ကောက် လိုက် ကြည့်မိတဲ့ အထိ ...။

"မေမေက ညစာ ချက်ပြုတ်ဖို့ စီမံပေးခဲ့ပြီလား ..."

"ဒီအချိန်ကြီးထိ မချက်ပြုတ်ရသေးဘဲ နေပါ့မလား ...၊ ဘာတွေမေး

နေတာလဲ ..."

"ဖေဖေ ပြန်လာရင် သံပရာရည် သောက်နေကျနော် ..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..."

"သံပရာသီး ကုန်နေတယ်လို့ ပြောသံကြားထားလို့ လေ ...၊ မေမေ မေ့နေမှာ စိုးလို့ ..."

"ဒါတွေ ငါ လုပ်နေကျပါ သာသာရယ် ... နေပါဦး ... ညည်းက မအေကိုများ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိမို့လို့ ညည်းကိုချည်း လိုက်ကြည့်နေတယ် ပြောချင်သေးလို့ လား ..."

မေးသမျှကို ဖြေနေပြီးမှ ဒေါ်ချိုမြလွင် ဒေါသထွက်ဖို့ သတိရ၏။

"သာသာနော် ... ညည်းကို မေမေ ဘယ်လိုမှ နားလည်ပေးလို့ မရတော့အောင် ဆိုးမလာနဲ့ ..."

"သာသာ ဘာလုပ်လို့ လဲ မေမေရဲ့ ..."

"ညည်းကို ယောက်ျားပေးစားပစ်ဖို့ ထိ ငါ စိတ်ကူးထားပြီးပြီ ..."

"ယောက်ျားပေးစားပစ်ရအောင် သာသာက ဘာအပြစ်တွေ လုပ်နေမိလို့ လဲ ...၊ မေမေနော် ... မတည့်အောင် မပြောနဲ့ ..."

"အံ့မယ် ... မအေကို ပြောပုံက ကြည့် ..."

"ဘွားဘွားကလည်း ဟုတ်သားပဲ ... သား တီတီသွားကို ယောက်ျား မပေးစားရပါဘူး ..."

တူလုပ်တဲ့ လူကလည်း သူ့အဒေါ်ကို အဒေါ်လို မမြင် ...၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လျော့သွား မှာ စိုးတာမျိုး ဘွားအေကို ခံပြောပုံက ...၊

"ဘွားဘွား ..."

"ပြော ... ပြော ... ဘာလဲ ..."

ကိုယ့်စကားကို အစခက်နေတိုင်း စိတ်က တိုနေသဖြင့် ထူးသံက မ
ညင်သာ ...။

"တီတီသာ့ကိုလည်း ယောက်ျား မပေးစားနဲ့ ...၊ သားတို့ လည်း နောက်ကို လောက်လေး မပစ်တော့ဘူး ... အခု သား မေးတာကို ဖြေမှာလား ..."

"ဘာလဲ ... မေး ..."

"အဲဒီဘက်က ခြံကြီးက သားတို့ ခြံကြီးဆို ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင်က ဟိုဘက်က နှစ်ဆောင်ပြိုင် နှစ်ထပ်တိုက်မြင့်ကြီးကို တစ်ချက်ပဲ လှမ်းကြည့် ပြီး ခေါင်းညိတ်၍ ...

"ဟိုးအရင်က ဟုတ်တယ်လေ ... မြေးရဲ့ ဖေဖေရယ် ... မေမေရယ် ... တီတီသာရယ် ... အဲဒီဘက်မှာ ကြက်တောင်ရိုက်ကြ ... ရေကူးကြနဲ့ ..."

"ရေကူးကန် ရှိတယ်ပေါ့ ..."

"ရှိတယ် ...၊ နောက်ဖေးမှာ ..."

"အဲဒီတုန်းက သားက ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင် ..."

"နင်က ငါ့အစ်မဗိုက်ထဲ မဝင်ရသေးလို့ ... အိမ်ကြိုအိမ်ကြား ... မြောင်းကြိုမြောင်းကြား ... အမှိုက်ပုံဘေးက ခွေးချေးပုံနားမှာ သရဲလေးဘဝနဲ့ လေ ... ငုတ်တုတ်လေး ..."

"တီတီသာ မြင်ရလို့ လား ..."

"ဟား ... ဟား ..."

သာသာက မျက်နှာလေးမော့ ရယ်ကာ ...

"မြင်ရစရာကို မလိုဘူး ... သိနေတာ ...၊ နင့်ကို မမ ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက လမ်းဘေးက တုတ် ထိုးဆိုင်မှာ ထိုင်ချင်တယ် ... လမ်းပေါ်က ရေခဲပူစီ စားချင်တယ် ...၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ သိ လား ..."

သူ့ကို အပြတ်အသတ် ဖွဲနေတော့ အလင်္ကာ မျက်နှာလေး စူပုတ်ပုတ် ဖြစ်လာ၏။

ဘွားအေမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်တော့လည်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို သတိရပြီး ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်နေပုံက ဒါတွေ အမှန်ပဲဆိုတာ ထောက်ခံနေသည့်နှယ် ...။

" "နွေအလှ" တို့ ... "နွေဦးကျက်သရေ" တို့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ တို့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ ပြိုင်ပွဲ ဝင်ဖို့ ဆွဲကြတဲ့ ပန်းချီကားလေးတွေလေ ... အဲဒီမှာ ပထမရထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ ပန်းချီကားအဟောင်းလေး ကို ကြည့်ပြီး အဲဒီသစ်ပင်ကြီးအောက်က လမ်းဘေးရေအိုးစင်လေးက ရေကို သောက်ချင်ပါတယ် ... တဲ့ ... ဟား ... ဟား ... "

သာသာက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်သည် ။ အလင်္ကာက မျက်မှောင်ကုတ်လေးနဲ့ ကြည့် နေ၏။

ပြီးတော့ ဒါနဲ့ လည်း မပြီးသေးဘဲ ...

"သိတယ် မှတ်လား ... လမ်းဘေးမှာ လေ ... မြေအိုးဖုံးလေးနဲ့ ရေမှုတ်လေး တင်ထားတဲ့ ရေအိုးစင်မျိုးလေး ..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..."

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ... သစ်ပင်ကြီးတော့ သရဲခိုတယ် ...၊ တောကြိုအုံ

ကြားမှာ သရဲတွေ ခြောက် ကြတာ မကြားဖူးဘူးလား အလင်္ကာရဲ့ ...၊ ငါ့ရဲ့ ပန်းချီကားက တောရိပ်တောင်တန်း မှုန်ပျံလေး ရယ် ... လာလမ်းကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့လေးရယ် ... သစ်ပင်အုပ်အုပ်ရဲ့ အောက်မှာ ရေအိုးစင် ကလေးက ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

အလင်္ကာက ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်လိုက်လျှင် သာသာ မျက်မှောင်ကုတ်သွား ပေမဲ့ ဒေါ်ချိုမြလွင်က သဘောပေါက်သည့်အပြုံးနှင့် အသာကြည့်နေခဲ့၏။

"တီတီသာက ဘာပြောမလို့ လဲ ... အဲဒါတွေနဲ့ သားနဲ့ ဆိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... နင့်ကို ကိုယ်ဝန်ရှိမှ ချင်ခြင်းတပ်လိုက်တာ တစ်ခုမှ အကောင်းအကန်း မပါတော့ နင် ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ သိသာတာတွေ ပြောပြတာ ...၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ခုတော့ အရင်ဘဝက အကြောင်းတွေကို မတမ်းတတော့ပါဘူး ... အလင်္ကာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေး အကောင်းကြိုက်မှ ကြိုက် ... စိတ်မဆိုးနဲ့ ... လူတိုင်းပဲ ဘဝအဟောင်းမှာ ကောင်းခဲ့ပါတယ် ..."

"သားကို အားမပေးပါနဲ့ တီတီသာ ရာ ... တီတီသာ ပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေနိုင်အောင် ဖြေပါ ..."

"အံ့မာ ... ငါ့ကိုများ ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒီနေရာတွေမှာ သရဲတွေ နေတတ်တယ်ဆိုတာ တီတီသာပဲ သိတာ ...၊ သားဖြင့် မကြားဖူးပါဘူး ...၊ ဘွားဘွား ... ဘွားဘွားရော ကြားဖူးလား ..."

ဒေါ်ချိုမြလွင်က ရယ်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်လျှင် သာသနာ့ မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

အလင်္ကာ က သူမ ရယ်ခဲ့သလို လက်ခုပ်တီးပြီး အကျယ်ကြီး ရယ်ချ လိုက်၏။

"ဘိုးဘိုး ပြောဖူးတယ် ... ဘာလဲ ... ဟိုဥစ္စာ "ပြောမယ့် ကြုံမှ သိ" တဲ့ ...၊ တီတီသာက ယုံကြည်လို့ အခိုင်အမာ ပြောနေတာဆိုတော့ ..."

"အလင်္ကာ ..."

"ဘာလဲ ... သားဖြင့် ဆုံးအောင် မပြောရသေးဘူး ... တီတီသာ သရဲ ဘဝမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ရမှာ တွေးပြီး သနားလို့ ပါ ...၊ ဟီး ... ဟီး ... သားထက်အရင် ဗိုက်ထဲဝင်ခွင့်ရသွားလို့ သားရဲ့ တီတီသာ ဖြစ်နေရတာ ..."

"ကြုံဖူးစရာ မလိုဘူး သိလား ... ကြားဖူးတာတွေ ပြောပြတာ ..."

"ကြားဖူးတာတွေကလည်း နေရာတွေမှ စုံနေတာပဲ ... ဒီလောက် တောင် နေရာအနှံ့ ..."

"အလင်္ကာ နော် ..."

"ဟဲ့ ..."

ခေါက်ချလိုက်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်တော့ အလင်္ကာက ခေါင်းလေးအုပ် ပြီး ထပြေးသည် ။ ဒေါ်ချို မြလွင်က ထိုလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ ...

"ဘယ့်နှယ် ဖြစ်တာလဲ ... ကလေးနဲ့ ဖက်ပြီး ..."

"မေမေ့မြေးက ကလေးစကား ပြောလို့ လား ..."

"တီတီသာ နော် ... သူပဲ စပြီးတော့ ..."

"ဟုတ်သားပဲ ... ကလေးနဲ့ ရောတုန်းက ရောပြီးတော့ ... သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းမှ တော့ သူငယ်ချင်းပြော ပြောတာ ခံရမှာ ပေါ့၊ ဒီနေ့ကစပြီး မြေးနဲ့ အတူတူ တတွဲတွဲနဲ့ ကလေးဆော့တိုင်း လိုက်ဆော့တာတွေ ပြင်ရမယ် ..."

"ဟာ ... ဘွားဘွားကလည်း ..."

"သာသာက ဆော့တာမှ မဟုတ်တာ ...၊ အလင်္ကျာမှာ ကစားဖော် မရှိလို့ သနားလို့ ပါ ..."

အတူတူ ကစားပေးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းကတော့ ဒါပဲဆိုတာ အားလုံး သိပြီး သားပါ။ သားကို မွေးပြီးတာနဲ့ မကြာခင်မှာ ပဲ သမီးကြီး ဆုံးသွားခဲ့သည် ။

မိခင်နို့ကို လပိုင်းလောက်လေးပဲ စို့ခဲ့ရရှာသည့် မြေးလေးကို သနားလွန်းလို့ ...၊ ပြီးတော့ မြေးက ငယ်ငယ်လေးတည်းက သာသာ ဆော့ပြတာတွေကို သဘောကျသည် ။

သာသာ ချောမော့နေလျှင် သူမလက်ထဲမှာ ငြိမ်နေတတ်သည် ။ ထိုမှ အစပြု၍ ...

"ဘွားဘွားကလည်း တီတီသာကို မဆူနဲ့ တော့ ... သားလည်း တီတီသာကို နောက်ကို မလေးမစား မပြောတော့ဘူး ... အိုခေလား ..."

လက်မလေး ထောင်ပြတာကို သာသာက ရှုံ့ပွပွ မျက်စောင်းထိုးရင်း လက်မထောင်ထားသည့် လက်သီးဆုပ်လေးနဲ့ ထိကပ်ပြီး တွန်းပစ်လိုက်၏။

အလင်္ကာက ရယ်ကာ ...

"ဘွားဘွား ..."

"ပြော ..."

"ဖေဖေတို့ က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီတိုက်ကြီးကို ရောင်းပစ်တာလဲ ...၊ မဟုတ်ရင် သားတို့ ဝင် ဆော့နေရမှာ ..."

"ဪ ... အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီလိုမျိုး မျောက်မူးလဲ မမနဲ့ မီးခဲမောင်မောင်လေး ပေါင်းမိကြ မယ်မှန်းမှ မသိတာ ... ဟိုတုန်းက ဟိုတုန်းက စိတ်ကူးတွေနဲ့ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ အိမ်ဆိုတာလည်း လူမနေ ရင် ပိုးမွှားဖျက်လို့ ပျက်တာပဲ ... ခြံဆိုရင်လည်း မထူးဘူးလေ ... မြေဝယ်တာ အစာကျွေး ထားရတာ မဟုတ်ဘဲ တိုးပွားတယ်ဆိုပေမဲ့ အရင်ဆုံး တိုးပွားတာက တော့ ချုံတွေပဲ ..."

"ဒါဆို အဲဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ တီတီသာ သွားလာဖူးနေတာပေါ့ ..."

"ဒါပေါ့ ..."

သာသာက လက်လေးပိုက်၍ ...

"အဲဒီတိုက်ထဲမှာ ပိုးဟပ် ဘယ်နှကောင် ... ခြံ ဘယ်နှကောင် ရှိတာ ကအစ သိတယ် ..."

"ဪ ... တီတီသာ ကျတော့ ဘယ်ဘဝကိုမှ မမေ့ဘဲကိုး ..."

"ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... ဝဲစားလေး ..."

"ဘွားဘွားရေ ... တီတီသာ့ကို ဆွဲပါဦး ..."

သမီးကို ဆုံးမမယ့်အရေးမှာ ဒေါ်ချိုမြလွင်ပါ ရောယောင်ရယ်နေမိခဲ့ ၏။

ဆောင်းအလင်္ကာ ...၊

ဒီကောင်လေးကိုက ကလေး ပိစိကွေးအရွယ်တည်းက စကားတတ်
လွန်းတာ ...၊

* * *

အခန်း (၃)

"ပြန်လာမယ် ဆိုလည်း ကြိုပြီး ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ရောပေါ့ကွယ် ..."

"ဆောရီးပါ အန်တီချိုရယ် ... ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မလို့ ပါ ... ဒါပေမဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်ထဲကို အရင်သွားရဖို့ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိနေတော့ အန်တီချိုတို့ လာကြိုကြရင်လည်း ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လိုက်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်လို့ ပါ ..."

ကျေနပ်လိုက်ရပေမဲ့ မတင်မကျကြီးတော့ ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

တကယ့်မိသားစုက ကြိုခွင့် မရခဲ့ပေမဲ့ ဆောင်းဦးခိုက် ပြန်လာတာကို သူ့အသိုင်းအဝိုင်းနယ်ပယ်က မိတ်ဆွေလူရင်းတွေ ဘယ်လို တခမ်းတနား ကြိုခဲ့ကြသလဲဆိုတာ ပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ပဲ အဖြေရှာကြည့်လို့ ရ၏။

သူတို့ တွေ ထင်ထားသလို ဆောင်းဦးခိုက် တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားပြီလား ...။

ဦးအေးချိုက အပြီးမပျက် နားလည်နေပေမဲ့ ဒေါ်ချိုမြလွင် အကဲခတ်ရပါပြီ ...။

"သားလေးရော အန်တီချို ..."

"ရှိပါကွာ ... မင့်သား လက်လက်ကို ထနေတာပဲ ... သူ့အဒေါ်ကို သူငယ်ချင်းလုပ်ပြီး လောကကြီး ပြီးပြည့်စုံနေတာ ... ဟား ... ဟား ..."

ကိုယ့်သမီး ကလေးနဲ့ ရောဆော့နေတာကိုများ ပြောချလိုက်ဦးမှာလားလို့ ဒေါ်ချိုမြလွင် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ...

"သမီးခမျာလည်း သူတူကို ငဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တောင် အပြင်ထွက်မလည်ရရှာပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ သူကိုယ်တိုင်က အဲဒီလို ကလေးနဲ့ နေရတာကို ဝါသနာပါတာလေ ..."

"ဟုတ်တယ် ... သာသာ အဲဒီပုံစံအတိုင်းပဲလား ..."

ဆောင်းဦးခိုက်က ရယ်သည် ။

အစတည်းက အသားဖြူပြီးသား မျက်နှာက ပို၍ ဖြူနုလာသဖြင့် ပါးသိုင်းမွေးရာတွေမှာ ပိုပြီး စိမ်းဖန့်ဖန့် ဝင်းစိုလာသည် ။

အထူအပါးညီ၍ ပုံကျသည့် နှုတ်ခမ်းသားတွေကလည်း ပန်းရောင်သမ်းနေသည် ။

မျက်ခုံး မျက်လုံးကအစ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက ချောမွေ့နေကာ သွားလာလှုပ်ရှားနေသမျှ ယောက်ျားကောင်းတို့ ၏ ဆွဲဆောင်မှုတွေ အပြည့်နှင့် ...။

ခုချိန်မှာ ဒီလိုအရည်အသွေးတွေ ပိုပြီး အရောင်လက် တောက်ပနေတာ ကိုယ့်မြေးလေးနဲ့ ဝေး ကွာစေဖို့ အကြောင်းတွေများ လား ...။

ဒါမှ မဟုတ် သမီးလေး လှသလောက် သူ့မှာ လည်း အရည်အချင်း ကောင်းတွေနဲ့ ဆိုတဲ့ မာန တွေ ရှိနေခဲ့ပြီလား ...။

"ကျွန်တော် သားဆီ သွားလိုက်ဦးမယ် ... အိတ်ထဲမှာ အားလုံးအတွဲ

က် လက်ဆောင်တွေ ပါတယ် ..."

"သားရေ ..." လို့ ခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားသည့်ပုံရိပ်ကို လိုက်
ငေးကာ ဇနီးသည် မျက်နှာမကောင်းတာကို ဦးအေးချို နားလည်
နေသည်။ ။

မိန်းမသားပီပီ မြေးလေးကိုလည်း မပေးနိုင် ...၊ အိမ်ထောင်ဦးစီး
ကောင်းတစ်ယောက်ကို လည်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သည့် လောဘစိ
တ်တွေနှင့် သူ့ဇနီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ...။

ဆောင်းဦးခိုက်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဇနီးဖြစ်သူ ရင်ထဲက စိုးရိမ်
မှတ်တွေ ဒီဂရီ ဘယ်လောက်ထိ မြင့်တက်သွားပြီမှန်းလည်း သိကာ ...

"ကံကို လူက မမြင်နိုင်ပေမဲ့ ကံကတော့ လူတွေကို ကြိုးဆွဲရာ က
ခိုင်းနေမှာ ပဲ ချို့ ...၊ နေရာ တကာ ကံကိုပဲ ပုံချလို့ မရပေမဲ့ တစ်ခါတ
လေ ပုံချပေးလိုက်မှ ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာရာ ရတာ ... နေရာ တကာ
ကိုယ်လိုချင်တိုင်း ဖြစ်ဖို့ ချည်းပဲ ခေါင်းထဲ မထားနဲ့ ကွာ ..."

"အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ခုတော့ တွေးမိ လာပြီမို့လား ..."

"မင်း တွေးနေတာတွေကို နားလည်လို့ ပါ ..."

"နားလည်နိုင်သွားတာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နားလည်သွားလို့ ပါ ...
အဲဒါကို အစ်ကို ဝန်ခံစမ်း ပါ၊ ချို့ ပြောနေတုန်းက အစ်ကို မထင်ခဲ့ဘူး၊
အခု ဆောင်းဦးခိုက်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို မြင်ရတော့ ..."

"အရင်နဲ့ မတူတော့တာ မှန်ပါတယ် ...၊ ဒါပေမဲ့ သူ အရင်တည်းက
သူ့ဝါသနာအပေါ်မှာ စူးစိုက်တတ်တဲ့ အကျင့် ရှိတာပဲ ... အောင်မြင်လာ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ..."

"ချို့ ထင်နေတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို ... သမီးကြီးနဲ့ လက်ထပ်

ပေးကြတည်းက "လူကြီးတွေ အဲဒီလို စီစဉ်ဖို့ အထိ မျက်လုံးထဲမှာ ဝင်သွားအောင် ငါတို့ က ရင်းနှီးခဲ့တာကိုး" လို့ သမီး ကို သူကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တဲ့ နောင်တစကား ချို့ ကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့ရတာ ..."

"ဟင် ..."

"နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ သူငယ်ချင်းလိုတောင် မရင်းနှီးတော့သလို ဖြစ်သွားကြတာလေ ...၊ သမီးကြီး ဆုံးတာနဲ့ သိပ်မကြာဘူး ဂျပန်ကို ထွက်သွားတယ် ... ပြီးတော့ ခဏပဲ ပြန်နေပြီး အမေရိကကို သွားလိုက်တာ ခုမှ ပဲ ပြန်ရောက်လာတယ် ...၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဇောင်းက လွှတ်လိုက် တဲ့ မြင်းလိုပဲ ..."

"မင်း မှားတယ် ချို့ ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

မျက်နှာ မပျက်စဖူး ဦးအေးချို ခေါင်းတခါခါနှင့် ရှိနေကာ ...

"မင်း ဒါတွေ သေချာ ဆက်စပ် သိနေသားနဲ့ သမီးငယ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ထပ်ပြီး စီစဉ်ခဲ့တာ ... သူ့ကို ပြောပြလိုက်တဲ့ အထိ ခြေလှမ်းခဲ့တာ ... အဲဒါတွေ မင်း သိပ်မှားတယ် ..."

"မှားတယ် ဟုတ်လား ...၊ သူက သူ့မိဘအိမ်လည်း ပြန်တော့တာ မဟုတ်ဘူး ...၊ မြေးလေး နဲ့ ဒီမှာ ပဲ အတူတူ နေခဲ့တာလေ ..."

"အဲဒီတော့ ဒီလို စီစဉ်ချင်စရာ ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့ ..."

"မြေးကို သူ ဒီမှာ ပဲ စိတ်ချသလို ချို့ တို့ ကလည်း တခြားတစ်ယောက်လက်ထဲ မြေးလေးကို ထည့်မပေးလိုက်နိုင်ဘူးလေ ..."

"အင်းလေ ... "ထွက်ပြီးတဲ့ ဆင်စွယ် ... ထွေးပြီးသား တံတွေး" တဲ့

...ဒါတွေက ပြင်ဆင် ခွင့် မရှိနိုင်တော့တဲ့ အမှားတွေကို သတိရစေတဲ့ စကားပုံတွေပဲ ...၊ ခုမှ တော့ စောင့်ကြည့်ရုံအပြင် မရှိ တော့ဘူး ..."

"ချို့ ပြောလိုက်တုန်းကတော့ အစ်ကို သန့်ဇင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောခဲ့တာပဲ ... သားကို အသိပေးထားပြီးပြီ ... သူ လက်ခံမှာ ပါတဲ့ ..."

"ဟင်း ..."

ဦးအေးချိုက သက်ပြင်းချ၏။

"အစ်ကိုသန့်ဇင်က သမီး လက်မခံမှာ စိုးလို့ တောင် ကလေးကို လည်း သေချာ ပြောပြထားပါ ဦးတဲ့ ...၊ စီစဉ်ကြကာမှ တစ်ခုခု ပြဿနာ ရှိလာမှာ စိုးလို့ တဲ့ ..."

ဦးအေးချို ဘာမှ မပြောခဲ့ပေ ...။

အားလုံးသော စကား အပေးအယူတွေမှာ ကာယကံရှင်တွေ ကိုယ်တိုင်ဆီက တစ်ခွန်း တစ်ပါဒမှ မပါဘဲနဲ့ ...၊

★ ★ ★

အခန်း (၄)

သူ အခန်းရှေ့ကို ရောက်တော့ ကိုယ်က အသံမပေးခင် အထဲက စကားသံတွေ ထွက်လာ သဖြင့် တံခါးနား ကပ်ပြီး အသာနားထောင်လိုက်မိသည်။ ။

"အဲဒါကြောင့်ပြောတာ အလင်္ကာ ... နင် ခုံပေါ်တက်ပစ်လည်း နင် လုပ်လို့ ရတာ ဒါပဲလေ ...၊ ဖယ် ... ဆင်း ... နင့်ကို ငါ ဆရာစားမချန်ဘဲ လုပ်ပြမယ် ...၊ တည့်တည့် မဟုတ်ဘူး နော် ... သေချာကြည့်နေ ..."

ခုံရွှေသံ ... စကားပြောသံတွေ နားထောင်ရင်း တံခါးက စေ့ထားသဖြင့် သူ တွန်းဝင်လိုက် ၏။ ထိုစဉ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်း တောင် မသိလိုက်ဘဲ ကယောင်ကတမ်း လက်နဲ့ ကာကွယ်လိုက်လျှင် ...

"အား ..."

"ဟာ ... ဖေဖေ ..."

"အယ် ..."

လက်ဖဝါးထဲမှာ ပစ်စိုက်သွားသည့် အနီရောင်အမြီးနဲ့ မြားတံလေး ...၊

"ကိုကို ..."

"ဟုတ်တယ် ... ငါ ...၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ အဲဒါ ..."

"ကိုကို ... အဲဒါ ..."

"လက်ဝါးသာ အချိန်မီ မကာလိုက်ရင် မျက်လုံးနဲ့ အတည့်ပဲ ..."

"ဖေဖေ ... သားတို့ က မြားပစ် လေ့ကျင့်နေကြတာ ..."

"ဘာ ..."

"ဖေဖေ ပြန်လာတယ် ဟုတ်လား ... ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ ..."

"အား ..."

သွေးတပေါက်ပေါက် ကျလာတာကို သား မြင်မှာ စိုးကာ လက်ဖဝါးချင်း ထပ်အုပ်ထားပြီး အပြင်ကို ထွက်ဖို့ မေးဆတ်ပြလိုက်ရင်း ...

"ဖေဖေ ခုနကမှ ရောက်တာ ... ဘွားဘွားတို့ ဆီမှာ လက်ဆောင်တွေပါတယ် ...၊ သား အတွက် ..."

"ဟေး ..."

လက်ကို မြားတံလေး စိုက်ဝင်နေမှန်း သေချာ မသိလိုက်ဘဲ အလင်္ကာက ခုန်ပေါက် ပြေးထွက်သွား၏။ သာသာက သေချာမြင်လိုက်သဖြင့် သူ့လက် ထပ်ဆုပ်ထားတာကို ဆွဲယူကြည့်ကာ ...

"သွေးတွေ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ခင်ဗျား နှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့ ပုံလေ ..."

"ကိုကိုရယ် ... ကိုကို အဲ့လို ဝင်လာမယ်လို့ မှ မထင်တာ ... မေမေ ဆိုရင် အသံပေးပြီးမှ ဝင် တာဆိုတော့ မေမေအသံ ကြားတာနဲ့ မြားတံလေးတွေကို ဂှက်ထားလိုက်ရုံပဲ ...၊ မေမေ ဝင်လာရင် တံခါးပွင့်သွား

တာနဲ့ ပစ်မှတ်က တံခါးနောက်မှာ ကွယ်ထားပြီးသား ဖြစ်သွားရော ..."

"ဖယ်ပါကွာ ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ ..."

"မြားနုတ်ပေးမယ်လေ ..."

"နုတ်လိုက်တာနဲ့ သွေးက တိတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ...၊ ဒီမှာ စွန်းကုန်မှာ ပေါ့ကွ ..."

သူ လှည့်ထွက်သွားတာနှင့် သာသာ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာကာ ...

"ကိုကို ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ ...၊ တခြားမှာ ရောက်နေပြီး ဒီကို ခုမှ ရောက် တာလား ...၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းလေးတောင် မဆက်ရတာလဲ ... နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုပြီး ကိုယ့်သားလေးကို တောင် ပြေးတွေ့ရမှန်း မသိအောင် လွင့်သွားတာမျိုးမို့လား ...၊ ထင်သားပဲ ... အဓိက သားလေးကို ပစ်ပြီး ဒီလောက်အကြာကြီး ခွဲထွက်နေနိုင်တည်းက ..."

"သာသာ ..."

"ဟင် ..."

"ပါးစပ်ကို ခဏပိတ်ပြီး ဟိုဗီရို သွားဖွင့် ... လိုအပ်တာ အကုန်ယူခဲ့ပေး ..."

"သိပါတယ် ... လုပ်ပေးမလို့ လိုက်လာတာပဲဟာ ..."

သာသာက ကော်ဘူးကြီးကို ဒီတိုင်း ဆွဲချ လာပြီး သူ့ဘေးမှာ ချကာ ...

"သာသနဲ့အတွက် ဘာလက်ဆောင်ပါလဲ ... ဆလင်းဘက်ခံတွေဆို

လုံးဝ မယူဘူး ... ကိုကို ရည်းစားရှိရင် ပေးလိုက် ...၊ ဒေါက်ဖိနပ်တွေ မိတ်ကပ်ဘူးတွေ ဘာမှ မယူဘူး ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဘာဝယ်ရမှန်း မသိလို့ ဘာမှ ဝယ်မလာဘူး ..."

"ဟင် ... ဘာ ... တကယ် ဘာမှ မပါဘူး ... ဟုတ် ..."

"ဟုတ်တယ် ... အ ..."

သူ့ဘာသာ ဆေးထည့်နေတာကို ဝိုင်းတော့ ကူပေးပါ၏။ လက်က တခြား ... မျက်လုံးက တခြား ... ပါးစပ်ကလည်း တစ်ချက်မှ မအားပေ ...။

"ထင်သားပဲ ... ကလေးအတွက်တောင်မှ အမျှော်ပြေရုံ အလွယ်ဆွဲလို့ ရတာလေးတွေ ကောက်ကပ် ထည့်ဝယ်လာတာမို့လား ... ယောက်ျားတွေက "မ" ချစ်လို့ "ဥ" ချစ်ကြတာတဲ့ ... မိန်းမကို မခုံမင်တော့ရင် အဲဒီကလေးကို ..."

"သာယာချို့ ..."

"ဘာလဲ ..."

"မင်း အဲဒါတွေ ဘယ်ကနေ စုဆောင်းထားတာလဲ ဟင် ..."

"စုဆောင်းထားဖို့ မလိုပါဘူး ... အိမ်ကလူတွေကို သတိမရတော့ဘူး ဆိုတည်းက ကိုကို နောက်တစ်ယောက် တွေ့နေပြီဆိုတာ အသိသာကြီး ..."

"တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ ... တခြားလူတွေကိုပါ ငါ့ဘာသာ မေ့မေ့ မမေ့မေ့ ... ငါ့သားကို ငါ မမေ့ဘူး ..."

"ဪ ... တခြားလူတွေဆိုတာ သာသာတို့ ပေါ့ ..."

"မသိဘူး ... သတိရသင့်တဲ့ စာရင်းမှာ ပါသင့်လား ... မပါသင့်ဘူး လား ... ဒီလက်ဝါးထဲမှာ ကြည့်ရင် သိတယ် ..."

ပတ်တီးစည်းတော့ သာသနာ့ကို မခိုင်းတော့ဘဲ သူ့ဘာသာ လှည့် ထွက်သွားပြီး ပါးစပ်နဲ့ ရအောင် လုပ်နေ၏။

"ကိုကိုက သာသနာ့ကို စိတ်ဆိုးတာလား ..."

"မင်း ပြောတာတွေကရော ချစ်စရာ ဘာရှိလို့ လဲ ..."

"ကိုကိုပဲ သာသနာ့အတွက် ဘာမှ မပါဘူးဆို ... ဒဏ်ရာ ဖြစ်သွားတာ က တမင်ဖြစ်အောင် လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..."

"ဘာ ပါသလဲ မေးမယ့်အစား ဒီမှာ သွေးခြင်းခြင်းနီနေတာ ... တော် တော်များ နာသွား မလားလို့ မင်း တွေးမိခဲ့လား ..."

"တွေးမိတယ်လေ ... တွေးမိပေမဲ့ မပြောမိလို့ ဥစ္စာ ..."

ကျောခိုင်းလာခဲ့ပြီးမှ ဆောင်းဦးခိုက် မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သန်း သွားသည် ။ အရုပ်လေးနဲ့ တူအောင် လှပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးကတော့ ပြောင်းလဲမသွားပါ ...။

ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးလှပလာသည့် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လေးက သိ သာစွာ ပြောင်းလဲနေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လက်ဆောင်မပေးဘဲ နေမှာ စိုး လို့ နောက်က တဖားဖား ကပ်လိုက်နေသည့် ပုံစံလေးက ခုချိန်ထိ က လေးဆန်နေတုန်း ...။

"ကိုကို ..."

"ဘာလဲ ..."

"နေပါဦး ..."

လှေကားထိပ် ရောက်တော့ နောက်ကနေ လက်မောင်းကို ပြန်ဆွဲထားကာ ...

"လက်ဆောင်မပါပေမဲ့ သာသာ ကျေနပ်ပေးမယ်လေ ... နော် ... မေမေ့ကို အဲဒီလက်က ကိစ္စ နည်းနည်းပါးပါး ဆူခံရ သက်သာအောင် ပြောပေး ..."

"မပြောတတ်ဘူး ... အရှိအတိုင်းပဲ ..."

"ကိုကို နော် ..."

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကနေ လှမ်းမြင်လို့ ရတဲ့ နေရာ မရောက်ခင်အထိ သာသာက လက်မောင်း ကိုကိုင်ပြီး လိုက်နေကာ ...

"ကိုကိုဒဏ်ရာ လက်ကြီး ပြတ်ကျပါတော့မယ်လို့ ပဲ ပြန်ပြောပြော ရပါတယ် ... ဟိုလေ အခန်းတံခါး နောက်မှာ ဂိမ်းပိုစတာ ကပ်ထားတာ သွားမပြောနဲ့ နော် ..."

သာသာက တစ်ချက်မှ ခြေလှမ်းနှေးမသွားသည့် ဆောင်းဦးခိုက်ကို ဆွဲထားလို့ မရမှန်း သိလာကာ လှေကားလက်ရန်းနဲ့ ဖိကပ်ထားတော့မတတ် တစ်ဖက်ကနေ တိုးတိုက် ပြောနေရင်း ...

"မေမေ ဒေါပွပြီး ပိုစတာကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရင် တံခါးပေါ်မှာ မြားချက်တွေ ပွထနေတာ မြင် သွားမှာ စိုးလို့ ကိုကိုရဲ့ ... ကိုကိုက လိမ္မာပါတယ် ... သာသ့ကို ဒါလေးတော့ အလိုလိုက်ပေးနော် ... နော်လို့ ကိုကို ..."

"ဟင် ... ပတ်တီးတောင် စည်းလာရတယ် ... ကြည့်စမ်း ..."

အလင်္ကာ ပြောထားလို့ သိထားပြီ ဖြစ်ပုံရှိလျက် ... လူနဲ့ ပတ်တီးကို မြင်တာနှင့် မေမေ့အသံကို မဆိုင်းမတွ ကြားလိုက်ရ၏။

"တော်တော် များ သွားသလား သား ... ဘယ်လိုပစ်လိုက်လို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားရတာလဲ ..."

"သား ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး နော် ဘွားဘွား ... အဲဒါ တီတီသာနော် ..."

"သံနဲ့ ဟုတ်လား ... မြားတံဆိုတော့ ကစားစရာပေမဲ့ ဒါ အန္တရာယ်ကြီးတယ် ..."

"ရပါတယ် အန်တီချို ... ဆေးထည့်ထားပြီးပါပြီ ..."

"ဪ ... ကွယ် ..."

ပတ်တီးပဲ ပြန်ဖြေကြည့်တော့ မလိုလို ပြောနေသဖြင့် သာသာ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေစဉ် ဆောင်းဦးခိုက် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် အပြင်ထွက်သွားမှ ...

"ဟင်း ..."

"အံ့မယ် ... သူက သက်ပြင်းတွေချလို့ ..."

စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားသည့် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို သတိလက်လွတ် ချမိသဖြင့် မေမေက ကပ်ကြိမ်းကာ ...

"ဝတ်ထားတာလည်း ကြည့်ဦး ... ပေါင်လယ်လောက် ဘောင်းဘီတို ... ဆွယ်တာချိုင်းပြတ် ကပ်ကပ်လေးနဲ့ ..."

"အဲဒါ ..."

"အဲဒါ အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားတော့ရော အခု သူစိမ်းယောက်ျားလေးရောက် လာပြီ ... ဒီတိုင်းပဲ ဆင်းလာရသလား ...၊ အဝတ်စားလဲပြီးမှ ဆင်းတော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့လဲ ..."

"သူ မေမေ့ကို အကုန် ပြန်တိုင်မှာ စိုးလို့ အပြေးအလွှား လိုက်လာရတာ" လို့ စိတ်ထဲက ပြောမိပေမဲ့ ...

"လက် ... လက်ဆောင်ပါတယ် ဆိုလို့ အဲ့ ... ပါမလားလို့ ကမန်းကတန်းနဲ့ ..."

"ဟာ ... ဒီမှာ တီတီသုအတွက် အများကြီးပဲ ... ဒီမှာ စကိတ် ..."

"ဟား ... ပွတာပဲ ..."

အားကစား ပစ္စည်းတွေချည်း ဖြစ်ကာ ဝတ်စုံတွေလည်း သုံးစုံလောက်ပါသည်။ ။ ခေါင်းပတ် လက်ပတ် ခြေအိတ်တွေကအစ အားလုံးစုံအောင် ပါ၏။

အိတ်တစ်ခုလုံးဟာ ကလေးနဲ့ သာသု အတွက်ချည်းပဲလို ဖြစ်နေကာ သာသကတောင် ပိုများ နေသေးသည်။ ။

ဆူမလို့ စကားတွေလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘဲ ဒေါ်ချိုမြလွင်ပါ အံ့ဩနေမိလေသည်။ ။

ဒါတွေဟာ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး ပြန်ဖို့ နီးမှ လက်ဆောင်ပါရုံလေး ဝယ်ချလာလို့ ရတာ မျိုးတွေ မဟုတ်ပေ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်တော့ ချမ်းသာသွားခဲ့မိသည်။ ။ သို့သော် ...